

Erwin Stresemann död

Foto Jan P. Strijbos, juni 1939

Den 20 november 1972 avled i en ålder av nära 84 år Ornitologiska Föreningens hedersledamot prof. Erwin Stresemann i Berlin. Stresemann gav år 1951 ut en förträfflig bok om ornitologins historia (*Die Entwicklung der Ornithologie*, Berlin, 430 pp.). Framställningen går fram till efterkrigstiden, men sin egen insats har författaren förtigit. Ändå framstår han otvetydigt som den sista forskare, som har behärskat ornitologin i hela dess vidd. Hans verk *Aves* (som utkom 1927—34 som ett band i *Kükenthals och Krumbachs Handbuch der Zoologie*) saknar motstycke ifråga om överblick av ämnet och förmåga att kritiskt behandla det. Stresemanns insats som systematiker och museiornitolog skall jag inte försöka värdesätta. Den allmänna meningen torde vara, att han i dessa egenskaper efterträdde Hartert och föregick Ernst Mayr som den ledande

forskaren. Ännu 1966 utgav han tillsammans med sin hustru, Vesta Stresemann, ett stort arbete om fåglarnas ruggning (*Journal für Ornithologie*, Band 107, Sonderheft, 445 pp.)

Som person gjorde Stresemann ett utomordentligt distingerat intryck. Han var liten och spänstig, med ett tycke av tätting. När han tryckte monokeln i ögat skedde det med en gest, som var både graciös och imponant. Stresemann kunde vara mycket älskvärd, men han var utan tvivel omgiven av en nimbus, som till en viss grad gjorde det svårt att närma sig honom på ett mer personligt plan.

Jag hade under årens lopp otaliga tillfällen att vid kongresser och möten (där Stresemann ofta presiderade som en ordförande med utomordentlig auktoritet) sammanträffa med den stora forskaren och hans hustru. Det mest minnesvärda av våra möten inträffade dock helt oförhoppandes; det bör ha varit den 13: oktober 1958. Jag flanerade sent på kvällen ensam i folkvimlet på New Yorks berömda Broadway, och då kommer emot mig — herrskapet Stresemann. Kvällen avslutades synnerligen gemytligt med gemensamt thédrickande på en sylta, som förmodligen aldrig förr eller senare härbärgerat ett så internationellt ornitologiskt symposium.

Ännu i oktober i år såg jag Stresemann på Deutsche Ornithologen-Gesellschafts möte i Saarbrücken. Han såg mycket bräcklig ut, men satt vid sin hustrus sida troget och lyssnade på föredrag om djurgeografi och fåglarnas flykt. En dryg månad senare var han borta, och man kan nog säga, att med honom ett helt tidevarv i ornitologins historia har gått i graven.

L. v. H.